

Zpravodaj

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2020

"Nesmírně si vážím vašeho hrdinství ..."

Rozhovor s prezidentem ČR Milošem Zemanem

Rozhovor s prezidentem Milošem Zemanem nejen o naší minulosti.

Pane prezidente, před pěti lety jste se osobně angažoval ve věci návratu českých rodin žijících na Ukrajině. Co Vás přimělo k tomu, abyste zlomil jistou „neaktivnost“ vlády těmto lidem pomoci?

Myslím, že každá země by se měla aktivně zajímat o své krajany. Proto se s nimi už mnohá léta setkávám při svých zahraničních cestách. A pokud jsou krajané v nesnázích nebo touží po návratu do vlasti, je třeba podat pomocnou ruku. Vlastně je v tomto směru skvělým příkladem Izrael. Stát je státem pouze tehdy, jestliže se dokáže postarat i o své krajany.

Měl jste tehdy představu, jak by návrat těchto rodin mohl vypadat?

Jako prezident republiky jsem aktivně tento návrat podpořil, obrátil jsem se dopisem na ministra vnitra, aby vyhověl požadavku na repatriaci. Právě na vládní úrovni se tyto záležitosti řeší. A úlohou prezidenta republiky je, pokud je o tom přesvědčen, pomoci, jak jsem ostatně učinil.

Potkal jste se osobně s těmito krajany?

Pro mne bylo opravdu silným zážitkem přivítání volyňských Čechů na ruzyňském letišti. Je nádherné, když se člověk může vrátit domů, ke svým kořenům. Průběžně jsem byl poté informován o dalších osudech volyňských Čechů po návratu, o průběhu integračního programu. Ze srdce přeji volyňským Čechům jen to dobré.

Je Váš zájem o volyňské Čechy dlouhodobý?

Už od mládí jsem milovníkem historie. Znat dějinné události je poučné pro život. Dlouhodobě tak samozřejmě znám osudy volyňských Čechů. Nesmírně si vážím jejich hrdinství v druhé světové válce.

Je podle Vás v budoucnu možný i návrat dalších rodin? Je to individuální záležitost, kdy může pomoci právě názor domácí komunity volyňských Čechů. V každém případě mají volyňští Češi na Pražském hradě přítele, který nezapomíná.

Připravila: Edita Langpaulová

Slovo redakce

Vážení čtenáři, členové spolku, minulé číslo se věnovalo významnému výročí třiceti let od založení Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Když se postupně dozvídám o dřívějších aktivitách spolku, musím smeknout, jakou dalekou cestu jsme za ty roky ušli. Bylo to díky činným lidem, kteří svoji energii, čas a leckdy i peníze sdružení věnovali. Tentokrát si připomeneme sedmdesát pět let od konce války, která nás stála mnoho krve a životů. Není náhoda, že v úvodním článku přináším krátký rozhovor s prezidentem Milošem Zemanem. Z rozhovoru je patrné, že naše minulost je stále živá a, dá se říci, pořád s námi. A dokáží ji ocenit i jiní. Ačkoliv v roce 2014 téma uprchlictví silně rezonovalo společností, díky panu prezidentovi se mohlo do staré vlasti vrátit několik českých či česko ukrajinských rodin z válkou ohrožené Ukrajiny. Tehdy zcela určitě nešlo o "sbírání" voličských hlasů, protože většina veřejnosti neví, kdo volyňský Čech je. Možná to neví ani někteří politici! Navzdory tomu se návrat uskutečnil. Vzniklý rozhovor není vyjádřením politického názoru, nýbrž připomínka toho, jakou tradici volyňští Češi nesou a že je na nás, jak z ní dokážeme těžit. K tématu konce 2. sv. války jsme přinesli také několik silných a poučných vzpomínek. Příjemný čtenářský zážitek!

Edita Langpaulová
Publikačně-propagační komise

75 let

Regiony zvou ...

Region Šumperk ruší výroční členskou schůzi, která se měla konat dne 10. 10. 2020 v jídelně bývalého podniku Moravolen Šumperk a to z důvodu vládních opatření. Nový termín bude upřesněn.

Setkání v Suchdole letos nebude. Tak bylo rozhodnuto ve Fulneku v sobotu 19. 9. 2020, kdy se konala schůzka důvěrníků MS kraje, na které jsme měli projednávat hlavně přípravu každoročního setkání v Suchdole nad Odrou. To se mělo konat 31. 10. K lítosti naší a určitě i dalších členů jsme ale vzhledem k současné situaci s Covidem-19 jednohlasně rozhodli o přeložení této akce na květen 2021. Přesný termín se včas dozvíte ze Zpravodaje. Pevně věříme, že situace bude lepší a všichni se ve zdraví setkáme a pobavíme se, jak je na této akci dobrým zvykem.

Region Žatec oznamuje, že dne 28. října se zúčastní slavnostního pietního aktu pořádaného městem Žatec a vojenskou posádkou na Kruhovém náměstí v Žatci. Dne 11. listopadu v 11 hodin se pravidelně koná Den válečných veteránů na hřbitově v Žatci pořádaném vojenskou posádkou, kde taktéž bude místní organizace zastoupena.

Členská schůze SČVP se v letošním roce již neplánuje, neboť se situace zatím nelepší. Co zatím v plánu zůstává je vernisáž výstavy „Návraty volyňských Čechů“ s přednáškou Mgr. Dagmar Martinkové v Postoloprtech, která se uskuteční ve čtvrtek 5. listopadu od 16:30 v sále Městské knihovny. V případě většího zájmu bude přednáška přemístěna do místního kina. Akce bude pravděpodobně v rouškách. V prodeji na výstavě bude brožura k výstavě za 40 Kč a nově vydaná Čítanka (nejen) pro volyňské Čechy za 280 Kč. Tyto publikace i některé další je možno zakoupit v kanceláři ČSBS a SČVP v Žatci, Tolstého 969 každé pondělí od 10 do 12 hodin, tel. 415 710 734.

Region Mohelnice oznamuje, že pokud bude situace příznivá, bude se konat setkání členů regionu Mohelnice a to 7. listopadu ve 14 hodin v restauraci U Slunka. Opět je přislíbena účast předsedkyně Dagmar Martinkové a některých

POSTOLOPRTY

Sdružení Čechů
z Volyně
a jejich přátel

Kulturní zařízení
města
Postoloprty

**Srdečně Vás
zveme
a těšíme se
na Vás!**

Fotografie jsou ze sbírky
Regionálního muzea
K. A. Polánka v Žatci

Město Postoloprty, Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, z.s.
a Kulturní zařízení města Postoloprty, p.o. Vás u příležitosti
75. výročí osvobození Československa zvou na výstavu a přednášku

Návraty Volyňských Čechů

v sále Městské knihovny Postoloprty.

**Vernisáž výstavy a přednáška Mgr. Dagmar Martinkové,
předsedkyně SČVP (výstava potrvá do 17. 12. 2020):**

čtvrtek 5. 11. 2020 od 16.30

dalších členů celostátního předsednictva. Budou se vybírat příspěvky na rok 2021 (u některých členů ještě i za letošní rok, protože dubnová schůze se nekonala).

**Místo konference
zasedalo předsednictvo**

Na 26. září byla plánovaná konference ke 150. výročí práv Čechů na Volyni a 75. výročí od konce 2.sv. války. Akce se nekonala kvůli riziku nakažení, místo toho zasedalo v Litoměřicích předsednictvo. Prezentovala se práce jednotlivých členů, i když vyšlo najevo, že mnozí se soustředili jen na konání v regionech. Také se shrnula práce komisí a byla například ustanovena nová komise, spravující web Volynaci.cz.

Výstava "Návraty
volyňských Čechů"
v Muzeu Českého lesa
v Tachově trvá
do 25. října 2020.
Otevírací doba je
od 9 do 17 hod,
o víkendu od 10 do 16 hod.

Výstava s přednáškou o spolku Sokol

V Krnově se dne 14. července v rámci výstavy Návraty volyňských Čechů konala přednáška Mgr. Ondřeje Štěpánka o spolku Sokol na Volyni. Kapacita přednáškové místnosti jen stěží stačila velkému zájmu Volyňáků a také ostatních obyvatel Krnova, kteří tady vedle volyňských Čechů dlouhá léta žijí. Sešli se tady stáří známí a vznikli noví známí. Atmosféra byla skvělá a přednáška velice zajímavá. Myslím, že nám všem rozšířila povědomí o životě našich předků na Volyni. Přítomni byli velmi spokojeni. Chtěla bych za nás všechny poděkovat za skvělou organizaci celé akce pracovníkům muzea Krnov v čele s vedoucí paní PhDr. Lubicou Mezerovou a dále Ing. Libuše Gebauerové a manželům Aničce a Vaškovi Vyhlídalovým z našeho sdružení za zajištění výborného občerstvení. A vám všem, kteří jste tam byli, moc děkuji, že jste přišli, a těším se na další setkání.

Text a foto: D. Dohnálková

jednoduchá, zdravá a chutná jídla.... Učíme se, jak uchovávat to, co víme, a hledat to, co ví ti druzí, a k tomu patří i nové technologie. Jsou užitečné, složité a zábavné zároveň. Ti mladší je používají automaticky a s lehkostí, my starší za nimi hrdě klopýtáme, ale zato připravíme třeba něco dobrého na zub. A o tom byla i naše vernisáž putovní výstavy. Paní ředitelka městského kulturního střediska „vařila“ občerstvení, paní ředitelka muzea zajistila expozici a celé odpoledne si s námi „užívala“. Pan starosta Tachova i starostové okolních obcí si odnesli úplně čerstvou Čítanku a všichni jsme u sklenky a nad talířem odložili na chvíli roušky, poslechli si sborový zpěv a byli rádi spolu.

Přesto, že větru dešti neporučíme, město bylo celý den zalité sluncem. Naši hosté z Moravy si pochvalovali, jak je u nás krásně čisto a upraveno, užívala jsem si, že Den evropského kulturního dědictví není v únoru či listopadu....

Samozřejmě se něco nevydařilo, ale to víme jen my, kdo jsme vše připravovali. A neprozradíme vám to!

Text: K. Vachudová, Foto: N. Chejnovská

Náš hezký den v Tachově

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel se schází desetiletí ... Mám radost, že pamětníky doplňují noví členové nejen z vrstevníků mých, ale i mých dětí. Obdivuji jejich nápady i energii k jejich uskutečnění. Opakované cesty na Volyň v komorním složení s velmi individuálním programem patří k těm nejnáročnějším.

Historie volyňských Čechů je složitá. Praprarodiče našich rodičů odešli na Ukrajinu za půdou, jejich potomci se do své vlasti vrátili a zakládali nové tradice v místech, kde se staleté kořeny jiných národů zpeřthaly. Okolí Tachova je malebné, a tak se setkáváme na místech, kde se nezapomíná s těmi, kdo si pamatují. Prohlížíme fotografie, čteme staré dopisy, usmíváme se nad školním vysvědčením, dotýkáme se nádob, ve kterých se vařila

Přátelům z Moravsko-slezského regionu

Milí přátelé Moravskoslezského regionu, v únoru letošního roku na celostátním výboru SVČP dostaly všechny regiony úkol. Členské známky je nutné mít zaplacené do konce roku na následující rok. Funguje to například jako u předplatného novin. Většina regionů už to tak má nastaveno dávno. Pro náš region to ale byl velký úkol, protože letos jsme zaplatili členství jednou na rok 2020 a podruhé na rok 2021, takže vlastně dvakrát. Velmi si vážíme našich důvěrníků, kteří to museli vysvětlit všem svěřeným členům. Děkujeme vám, milí důvěrníci, za obětavost a dále za skvěle a precizně odvedenou práci. A vám, naši milí členové, děkujeme za pochopení, za platby členství i na příští rok, za to, že jste stále s námi. Opravdu si toho vážíme. V nejbližší době vás naši milí členové, navštíví váš důvěrník a předá vám známky na rok 2021. Od vás, kteří ještě nemáte zaplacené na rok 2021, si

vyzvedne peníze na příští rok a také vám předá známky na rok 2021. S ohledem na vánoční svátky, kdy budeme mít všichni jiné výdaje, bychom rádi měli peníze od všech členů do konce října, nebo nejpozději do 10. listopadu. Přejeme vám všem hlavně zdraví a pak také radost a pohodu. Těšíme se na setkání s vámi v lepších časech. S úctou a vděčností J. Hiršová a D. Dohnálová

Moje vzpomínky na vstup do sdružení ...

Vzorový výběr archivních dokladů z vytváření SČVP od Romana Štéra v minulém Zpravodaji, doplněný časovým grafem průběhu činnosti mě podněcuje, abych se pochlubil některými zážitky z té doby. Můj začátek členství byl zvláštní. V budově redakce Práva, kde jsem dělal vrátného, byla též redakce Zemědělských novin. Do redakce přišel s inzerátem prof. Miloš Šatava. Když náhodou zjistil, že jsem volyňák, vytáhl z aktovky přihlášku k členství a vybídl mě, abych ji vyplnil a přihlásil se u připravovaného regionu v Praze. V rozhovoru vyšlo najevo, že jsme stejně staří, že pocházíme z blízkých vesnic, že jsme chodili krátce do stejné třídy. Naše vztahy byly pak velmi přátelské, pro SČVP užitečné až do jeho smrti.

S Jiřím Hofmanem na stejné vlně... Když jsme se seznámili, řekl: "Napiš mi tvoji vlnu." Tím myslel telefon. Pracovitý, ochotný, vzdělaný a také výzkumník Jiří Hofman byl mým vzorem a také přítelem. Občas jsem přispíval k jeho publikační a jiné činnosti. Jednou, když jsem přišel do jeho kanceláři v Hotelu Legie, řekl: "Byli jsme v Žatci a nějaký Franta Vyhnálek ti vzkazuje, že když jsi inženýr, že bys mohl konečně napsat kroniku obce." Nemohl jsem výzvu přehlédnout. Vyprávění jsem pak v malém nákladu vydal.

Blíž ke Kupičovským ... Slávinka Žáková ze slavné obce Kupičov, zasloužilá členka předsednictva SČVP byla a je mým duchovním soukmenovcem. Aktivně jsem přispíval do jí vydávaného Kupičovského hlasatele. Se zájmem jsem sledoval setkání kupičovských a rád se seznámil s moudrým Václavem Kytlem. Spjovaly nás vzpomínky na duchovní misionářské akce v našich

obcích ve 30. letech. Na podnět Václava jsem zpracoval životopis Jindřicha Duška, známého misionáře a přítele volyňských gymnazistů v Žatci.

Blíž ke krajanským spolkům na Ukrajině ... Přátelským kontaktem jsem trochu přispíval záslužné práci Ireny Malinské. Její zkušenosti výrazně obohacovaly obraz sdružení. Její zásluhou jsou mnohé krajanské spolky na Ukrajině při životě. Zejména jí blízký spolek Dembrovka v Dubně je toho důkazem. Živě jsem naslouchal její moudrosti v jejím bytě na Malé Straně. Díky souhlasným názorům náboženským schovala také přátelství k mojí manželce.

O Pepovi Řepíkovi ... Do vzpomínek na "mých" 30 let spolku patří mé bohaté zážitky s Pepou Řepíkem. Také proto, že jsme posledních deseti letech bydleli blízko sebe a byli oba vdovci. Denně jsme byli v kontaktu ať už osobně nebo přes telefon. Až do posledního kontaktu na jeho smrtelné posteli. Víme, že jako přeživší Malinské tragédie byl živým zdrojem pro dokumentaristy doma

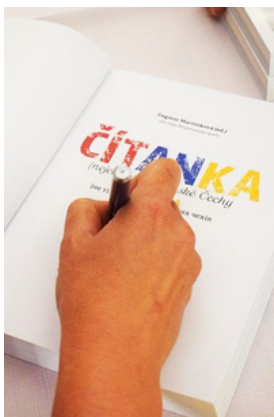
i v zahraničí.

Z dopisu od ing. Josefa Kindla

Podzimní setkání v Tachově

Kdo 12. 9. nebyl v Tachově v Muzeu Českého lesa, může litovat. Proč? Po roce jsme se zase setkali, my volyňští Češi z regionu. Ale jaké to bylo setkání! Hádáte dobře, neobvyklé! Už proto, že celou akci zorganizovalo nové vedení v čele s Květou Vachudovou. A omlazené vedení obstálo skvěle. Do našeho města doputovala výstava "Návraty volyňských Čechů". Její vernisáži předcházelo zmíněné setkání v refektáři bývalého kláštera, dnešního muzea. Bělostně prostřenou tabuli lemovaly různé muzejní artefakty, nejvýrazněji ze dřeva vyřezaná Poslední večere Páně. Z nástropních maleb na nás shlíželi mnozí světci. Květuška všechny přítomné přivítala, představila hosty, poděkovala vysloužilému vedení, štědrým sponzorům a paní Janě Hutníkové, ředitelce muzea. Touškovský pěvecký soubor setkání otevřel přednesením tří duchovních písní, repertoár nevhodnější pro dané prostředí. Slovo dostala paní Dagmar Martinková, předsedkyně SČVP, host nejvzácnější. Představila novou knihu Čítanka (nejen) pro volyňské Čechy, která dvojjazyčně česky a ukrajinsky seznamuje s historií, životem i osudy volyňských Čechů. Zájemcům o její vlastnictví hned knihu podepisovala. Se zájmem o své dílo myslím mohla být spokojena. Dosud nikde jinde svou knihu nepředstavila, takže se nám jako vůbec prvním dostala možnost vlastnit ji a také byla u nás pokřtěna. Byl nám představen i obrazový záznam obsahující stejnou tematiku, kterou lze vyhledat na internetu. Paní ředitelka Hutníková ve svém příspěvku připomněla, že se po roce 1945 přistěhovali lidé i z jiných států. Pro nás neopomenutelní jsou Rusíni. Díky jejich vstřícnosti se mohlo podávat občerstvení připravené pracovníci MKS. Ve 13 hodin byla výstava otevřena veřejnosti. Kromě výše uvedených se jako host představil starosta Tachova Ladislav Macák, štědrý sponzor akce. K náplni výstavy přispěl svými fotografiemi náš mladý člen Kamil Sedlák, který vozí rodáky i jejich potomky do Antonovky, odkud jeho předkové pocházejí. Stejný zájem vzbudily všechny materiály bez rozdílu. Členové regionu si po prohlídce mohli ještě v refektáři (zase jednou sloužili původnímu účelu) pochutnat na holubcích, zaplatit členské příspěvky na rok 2021, rozloučit se s přáteli a už se těšit na další setkání.

Z dopisu od Jiřiny Pulerové z Tachova

Z mého života od nejtělejšího mládí

Vzpomínky válečného veterána Jaroslava Ludvíka

Narodil jsem se na Stromovce, což byla česká vesnice, kde žilo asi 50 rodin. Jako malý kluk si jen matně si pamatuji na domek, ve kterém jsme bydleli. Zanedlouho jsme se stěhovali ze Stromovky do Českých Bakovec, kam jsem chodil i do školy. Volyň byla tehdy mezi první a druhou válkou pod Polskem, a proto jsem nastoupil do polské školy. Učila nás Polka jménem Osíňska Zofia. Mluvila s námi polsky, ale učila nás poskrovnu i češtinu. Nejvíce ale polský jazyk a dějiny Polska, takže jsem brzy ovládal polštinu jako rozený Polák. V Bakovcích měla škola jen čtyři ročníky a kdo chtěl výš, musel do 3 km vzdálené vesnice Lavrov, většinou ukrajinské. Tam jsem po pěti letech nastoupil do šesté třídy. Dva roky jsem chodil do této polské školy, než volyňskou oblast obsadili Rusové ... Všichni Poláci utekli a kdo neutekl, byl vyvezen na Sibiř. Ihned se začalo veškeré učivo učit v ruštině. Hlavně dbali na vyučování komunismu. Všichni žáci museli o dvě třídy zpět, takže jsem dotáhl vyučování jen do sedmé třídy. Potom Volyň obsadili Němci a bylo konec se školou. Později, když jsem byl v Čs. armádě, slyšel jsem, že tato škola při bombardování vyhořela.

V době německé vlády nebylo možné jít se učit nějakému řemeslu. Všichni mladí lidé byli chytáni a transportováni do Německa na nucené práce. Domluvil jsem se se strýčkem Nájemníkem - on byl totiž obuvníkem, a nastoupil jsem k němu jako učeň. O obuvnickou práci byl velký zájem a strýček na ni sám nestačil. Ve městech obchody s obuví nebyly a boty neměl kdo lidem vyrobit. Kůže si lidé sami vydělávali z poraženého dobytka. Práce jsme měli dost. Brzy jsem si obuvnickou práci tak osvojil, že jsem začal doma sám šít veškeré boty. Jaká byla vládní situace v té době na Volyni? Německo slíbilo Ukrajincům svobodnou Ukrajinu, budou-li s nimi spolupracovat a sloužit jim. Ukrajinci vždy toužili po samostatnosti, a proto přijali německou nabídku. Ze schopných se stali úředníci, četníci a podobně. Bohužel ale ani Ukrajinci nebyli jednotní. Potají tvořili ukrajinskou armádu pod vedením S. Bandery. Přepadávali německá vozidla, ozbrojovali se. V noci chodili po vesnicích a po rodinách vymáhali oblečení, obutí a potraviny. Uposlechnout se muselo, jinak by celé rodiny mohly být naházené do studní. Němci to zase brali jako spolupráci s banderovci a bylo z toho ještě větší nebezpečí pro celou obec. Asi tak proto byl Němci zlikvidován Český Malín, Michna a mnoho ukrajinských vesnic. Tehdy Němci na vesnice najížděly jedním autem, ale byla to vždy celá po zuby ozbrojená kolona.

Se zářím mám spojená dvě důležitá data. Dne 4. září 1925 jsem se narodil ve Stromovce na Volyni. O 18 let později v září jsem vstoupil do vytvořené skupiny pro ochranu vesnic pod názvem Blaník. V letech 1943 až 1944 byla doba velmi neklidná. Fronta se posunula až k nám na Volyň. Naše vesnice byla v březnu 1944 osvobozená od Němců, všichni schopní muži bez písemného povolávacího rozkazu šli sami do Lucka na vlak a jeli do Rovna se nechat odvést. Z naší rodiny jsme šli dva: já a můj tatínek. V Rovně jsme prošli lékařskou prohlídkou. Já jsem byl zařazen ke 3. praporu do roty automatčků. Velitelem naší čs. armády byl generál Ludvík Svoboda. Naše jednotka se přesouvala směrem na Rumunsko a pak zatočila na polské území směrem ke Karpatům. Každou noc jsme ušli pěšky asi 30 km.

Rozdávala se nám na cestu večere a "železná" konzerva, která se směla použít jen v největší nouzi, na pokraji sil. Také rozdávali poštu. Dostal jsem dopis od mé budoucí manželky Eli. Přišel právě ve chvíli, kdy to bylo nejvíce potřeba. V dopise mě velmi povzbudila, zvláště veršem ze Žalmu 37,5: Uval na Hospodina cestu svou a slož v něm naději, On zajisté všecko spraví. Od té chvíle jsem si často opakoval toto zaslíbení v každé těžké situaci. Myslím si, že i to mi často zachránilo život. Prostě vrátil jsem se z války živý. Naše fronta se pohnula směrem na vesnici Machnůvka a Vrocanka. A dále se pomalu přesouvala přes město Duklu. Jednou v noci jsme s mojí smíšenou rotou přišli do už osvobozené Dukly. Naše rota čítala už jenom něco málo přes deset mužů smíšených z jiných rot. Asi za tři dny jsme se dostali do Dukelského průsmyku. Mezi dvěma vysokými horami vedla cesta k čs. hranicím. Hora vlevo se jmenovala Hyrowa a vpravo od úzké silnice byla hora tehdy ještě „Bezejmenná“. Její výška byla asi 700 m. O tento průsmyk se tvrdě bojovalo. Tyto dvě hory byly na vrcholcích obsazeny nepřitelem. Dolů na naše vojáky pouštěly sprchu min. O dobytí Bezejmenné hory se zasloužil československý voják z Volyně jménem Hrouda.

Při dobývání hory položil živo a po něm se tato hora pojmenovala jako Hroudova hora.

Dne 24. září 1944 jsme dostali příkaz jít zase do útoku. V tom jsem zaslechl šumět padající minu. Bylo jasné, že spadne velmi blízko nebo na nás. Chtěl jsem sebou praštit na zem, ale už jsem nestačil, jenom jsem byl přihnuty. Těžká mina spadla asi 5 metrů ode mě. Spadl na mě celý děšť střepin. Nemohl jsem dýchat ani mluvit... Všechny raněné nás dopravili do polní nemocnice. Byla to stanová nemocnice určená pro první pomoc. Chvíli jsem musel čekat, protože právě operovali těžce raněného. Místo umrtvení mně dali vypít hrnek kořalky a za chvíli už mě brali na stůl. Těžce jsem dýchal. Jedna, zřejmě ta největší střepina vnikla pod levou lopatku do plic. Chvíli to trvalo, než ji vytáhli. Každý dotek jsem cítil v plicích, jako by tam vždy uhodili kladivem. Ostatní střepiny, dvě v hlavě a po celém těle 12 až 15 malých střepin nechali. Prý zatím nejsou nebezpečné, vytáhnou je později. Dali mě na lůžko. Druhého dne ráno přijelo nákladní auto a vezlo mě ještě s jinými do týlu. Dostal jsem se do nemocnice v polském městě Řešov. Denně jsem děkoval Bohu, že mě vytrhl z frontového pekla. V nemocnici jsem ležel ještě asi měsíc. Organizmus se postupně, ale jistě uzdravoval.

Díky tomu, že jsem vše přežil, jsem 4. září 2020 oslavil 95. narozeniny. Jsem moc vděčný, že mi k této významné události přišly gratulovat za AČR, z Čs. obce legionářské, ze Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a ostatních organizací. Děkuji ČsOL za to, že mi udělila „PAMĚTNÍ MEDAILI III. STUPNĚ“ za zásluhy o obnovu a šíření legionářských tradic.

Vzpomínky zaznamenal plk.v.v. MVDr. Milan Žuffa-Kučo, redakčně upravily D. Martinková a E. Langpaulová. Celý text najdete na www.volynaci.cz

Dobré mezilidské vztahy přežijí i v budoucnosti

Rozhovor s Arkadiuszem Szymczyzną, volyňským Polákem

Někteří z nás znají organizaci obdobnou té naší, která sdružuje polské občany, kteří dříve žili na území Volyně. Poprosila jsem představitele Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich Oddział w Hlubczycach (dále TMLiKP-W), aby nám spolek představil.

Jaké byly začátky vašeho spolku, jaká je jeho struktura a fungování?

V roce 2005 předseda Městské rady v Hlubčicích Edward Wołoszyn společně se starostou Kazimierzem Jurkowskim iniciovali partnerskou spolupráci se Zbiroží na Ukrajině. Tehdy se také objevil nápad shromáždění repatriantů z hraničních oblastí a jejich sympatizantů z Hlubčic a okolí do organizace, která bude kultivovat jejich památku a kulturu. Na zorganizovaném pracovním setkání v konferenčním sálu městského úřadu Hlubčice 26. listopadu 2008 padlo rozhodnutí o vytvoření Sdružení fanoušků Lvova a jihovýchodních hraničních oblastí, pobočka v Hlubčicích (Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo - Wschodnich Oddział w Hlubczycach - TMLiKP-W), který po registraci svou oficiální činnost zahájil 23. října 2009. Předsedou organizace byl zvolen Edward Wołoszyn a jeho zástupci se stali Kazimierz Naumczyk a dr. Katarzyna Maler. Sdružení je financováno z příspěvků jeho členů a peněz od lokálních sponzorů.

Vzpomenete na nějaký důležitý milník?

Důležitou událostí v historii TMLiKP-W Oddíl v Hlubčicích bylo odhalení a posvěcení „Pomník paměti“ na hřbitově v Hlubčicích, které se uskutečnilo 24. září 2009. Symbolický hrob na památku zavražděných a bezejmenně pochovaných Poláků v letech 1943-1947. Při něm se nalézají urny s hlínou přivezenou z hraničních oblastí: ze Lvova, Kamienia Podolskiego, Podkamienia, Huty Pieniackiej, Zbirože a Volyně.

Kolik má pobočka v Hlubčicích členů a jak se vám daří oslovovat širokou veřejnost a mladou generaci?

V této chvíli má TMLiKP-W, pobočka v Hlubčicích asi 60 členů. S plynoucím časem je jich stále méně. Jsou mezi nimi především ti, kteří před 2. světovou válkou bydleli ve Volyni, v tarnopolském, stanislavovském a Iovském kraji a jejich potomci, kteří se narodili na území hlubčického okresu. Šetření v terénu, které provedla dr. Barbara Górnicka-Naszkievicz ukazují, že v hlubčickém TMLiKP-W dominují důchodci, mezi kterými jsou početnou skupinou aktivní učitelé, úředníci, podnikatelé narození ve východních hraničních oblastech druhé republiky. Druhou skupinou jsou děti repatriantů, kterým zájem o hraniční oblasti vstúpili rodiče. Vědomosti předávané z pokolení na pokolení předcházejí ztrátě vazeb a zvyků.

Jaká je náplň pobočky spolku v Hlubčicích?

Od mnoha let TMLiKP-W vede činnosti charakteru kulturního a vzdělávacího. Připomíná školní mládeži, jak cenné je pro každého Poláka vlastenectví, kulturní hodnoty a historie rodin z pohraničí. Díky této iniciativě se členové účastní výročních slavností, oplatkových setkání, přednášek, kurzů, kulinařských

ochutnávek, výstav, prezentací a kulturních akcí. Udržují a šíří tradice a národní zvyky, organizují výlety a také chrání památku Poláků zavražděných ve východním pohraničí.

Velmi důležitou iniciativou je také udržování stálých kontaktů se sousedy z Česka. Je to možné díky otevření hranic a ochotně přijímané spolupráci mezi pohraničními obcemi. Čeští repatrianti z Volyně, kteří se usadili na albrechticko-krnovském území, mají velmi dobré vztahy s obyvateli hlubčicka. Rodiny na obou stranách hranice mají zájem o osud vysídlenců z Volyně, historii jejich blízkých a předávané tradice. Poláci a Češi jsou zváni výstavy, přednášky, oplatková setkání v Hlubčicích a na oficiální regionální setkání do Krnova a do Suchdole nad Odrou. Všechny tyto činnosti vzbuzují naději, že dobré mezilidské vztahy na obou stranách hranice přežijí i v budoucnosti.

Osudy polských obyvatel na Volyni a v bývalém Rusku dnes zajímají celý západní svět. Jak se dnes o této smutné kapitole mluví ve veřejném prostoru?

O osudy pohraničních obyvatel z Volyně a dalších zákoutí východní druhé republiky se zajímají také jiná sdružení a spolky. Do dnešního dne rodiny zavražděných ukrajinskými nacionalisty žijí v ohromném pocitu nespravedlnosti za neodsouzené a nevyúčtované zločiny a zabavený dobytek a hospodářství.

"Pomník paměti" na hřbitově v Hlubčicích

Neuvěřitelný zážitek z natáčení

Reportáž

Opuštěné domy se po válce staly snadným lupem pro Sověty a Ukrajince a vlast mnoha pokolení Poláků se po jaltské smlouvě ocitla za východní hranicí. Nyní má Sdružení fanoušků Lvova a jihovýchodních hraničních oblastí, pobočka Hlubčice důležitou roli v udržování a vytváření památky o východním dědictví, a to díky členům tohoto sdružení mohou repatrianti a jejich rodiny navštívit před lety opuštěnou vlast, zapálit svíčku předkům zavražděným OUN-UPA, propagovat tématiku pohraničí na různých setkáních, podporovat v mládeži zájem o historii předků a setkávat se ve vlastní skupině. Je také vedena kronika sdružení a archív fotografií, kde jsou shromážděny fotografie ze všech akcí. Organizovány jsou výstavy a přednášky o masakrech na Volyni a ve Východním Malopolsku (Galicie). O osudech hlubčických rodin žijících v pohraničí a přesídlených na hlubčické území se můžete dozvědět díky mým publikacím a z publikací historičky Katarzyny Maler. Dalšími zdroji informací jsou „Hlubčický kalendář“ a „Hlas Hlubčic“, jehož hlavním redaktorem je Jan Wac, "TV Pohraničí" Mariana Pospiszela a lokální internetový portál „twojeglubczyce.pl“ Mateusza Kitki. Mnoho článků je také publikováno na celopolském Pohraničním informačním servisu (Kresowy Serwis Informacyjny).

Jaké jsou vaše plány do brzké a vzdálené budoucnosti?

Kvůli epidemii jsme museli posunout oslavu 10. výročí založení. Zajímavou iniciativou je vydání bohatě ilustrované knihy věnované hlubčickým pohraničním rodinám a zorganizování výstavy o v okresním Muzeu Země Hlubčické. Tak jako každý rok se školní mládež zúčastní soutěží a výstav. Tentokrát tématem prací bude 100. výročí vítězné polsko-bolševické vojny v roce 1920. Představitelé sdružení se zúčastní setkání na zámku v Brzegu, kde vzniklo Muzeum dědictví a kultury pohraničí, a také jsme byli v Krnově na výstavě „Návraty volyňských Čechů“.

V budoucnosti TMLiKP-W zorganizuje Den pohraniční kultury v Bogdanowicích, pouť v pohraniční obci Rusín a do svatyně v Częstochové a také výroční slavnosti u pomníku Sybiraka a Pomníku paměti.

Zprava Standa Sabol, Marie Knobová, vnučka Jaroslava a dcera Vlasta Kopecká.

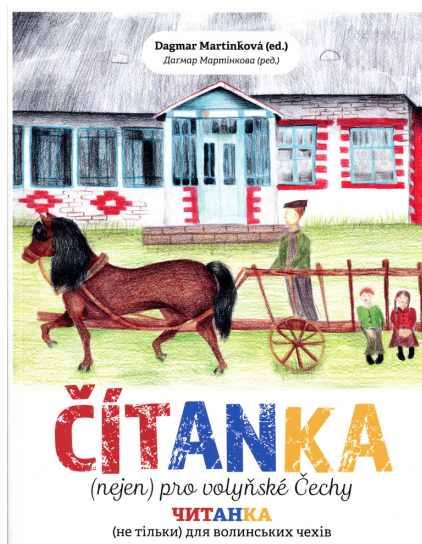
Natáčení medailonků s pamětníky z cyklu Volyňské kořeny jsem se zúčastnila už několikrát, ale tentokrát jsme s otcem projektu, režisérem a kameramanem v jedné osobě Standou Sabolem, zažili velké a milé překvapení. Natáčení s paní Marií Knobovou pro nás tentokrát domluvila moje kamarádka Olga Kopecká z Hladkých Životic. Paní Marie žije v Hladkých Životicích u své vnučky Jarušky, která se o ni se svou rodinou vzorně stará. Marie Knobová se narodila v roce 1916 a letos tedy oslavila úctyhodných 104 let. Už jenom tento věk byl příslibem skvělého zážitku a pasoval paní Marii na pomyslné první místo, jako našeho nejstaršího pamětníka. Paní Marie, bývalá členka jednoty Sokolské, je velmi milá a stále vitální dáma. Z rodné Volyně si toho ještě hodně pamatuje. Není divu, v reemigračním roce 1947 měla už 31 let, byla vdaná a měla děti. Natáčení probíhalo jako obvykle ve velmi příjemné atmosféře a paní Marie se svou vnučkou Jaruškou trpělivě odpovídala na naše otázky. Skoro na konci našeho rozhovoru se ozval u dveří zvonek, který ohlašoval příchod nějaké návštěvy. Po chvíli do místnosti vstoupila další milá paní, která se představila jako Vlasta, dcera paní Marie. Tato šikovná starší paní, 83 letá Vlasta Kopecká, se narodila také ještě na Volyni! Bylo to pro nás velmi milé překvapení, se kterým jsme na začátku vůbec nepočítali a ani si to nedokázali představit. Ještě nikdy jsme totiž neměli takové štěstí, abychom mohli udělat naráz rozhovor s rodičem a vlastním dítětem, narozeným na ještě Volyni. Paní Vlastě se nápad s natáčením vzpomínek pamětníků líbil, a proto tak jako její maminka souhlasila s natočením krátkého medailonku. Sedla si tedy vedle maminky Marie a společně v rozhovoru na kameru pokračovaly. Vše probíhalo hladce a přirozeně a musím říct, že to byl pro nás v tomto obsazení velmi silný zážitek. I když jsou všichni naši pamětníci vždy velmi pohotoví, něco takového se nám už ale bohužel asi nikdy nepoštěstí... Oběma pamětnicím tímto děkujeme za rozhovor a přejeme jim pevné zdraví a spoustu dalších let prožitých v kruhu milující rodiny. Pokud znáte ve svém okolí nějaké pamětníky, rodáky z Volyně, kteří by také chtěli pro budoucí generace svých potomků zanechat na sebe hezkou vzpomínku v podobě natočeného rozhovoru, ozvěte s důvěrou Standovi Sabolovi. Do dnešního dne už natočil vzpomínky více než 30 pamětníků po celé naší krásné České republice a rád navštíví i Vás. Zpracované medailonky najdete na Youtube kanále Volyňské kořeny.

„Čítanka (nejen) pro volyňské Čechy“ je na světě a putuje k vám...

Dne 11. září 2020 spatřila světlo světa nová kniha do Vaší knihovny: „Čítanka (nejen) pro volyňské Čechy“. Míry jsou 240 x 170 mm, váha 750 gramů. Krásná peřinka z lesklého lamina s líbivou barevnou tvářičkou. Původně plánovaná 150 stránková publikace se rozrostla na 340 stran. Je to tedy cvalík, ale má dobrý základ!

Vaše Mgr. Dagmar Martinková

Z tiskárny začala cesta k Vám ... první autogram autorky a editorky knihy dostal pan Michal Hofman – potomek volyňských Čechů a majitel tiskárny, která Čítanku přivedla na svět ...

Na snímku předsedkyně regionu Tachov Květa Vachudová, spokojená editorka Dagmar Martinková a Natálie Chejnovská.

Cestou z Prahy se Čítanka zastavila u pana Floriána v Žirovicích u Františkových Lázní, který si koupil hned dvě knihy pro svoje vnoučata. Pokračování cesty Čítanky vedlo na výroční setkání Tachovského regionu. Byla představena při slavnostním otevření naší putovní výstavy „Návraty volyňských Čechů“ dne 12. září v Muzeu Českého lesa v Tachově.

Avšak den před tím si „Čítanka“ zašla na pivo a v milé společnosti dvou zástupkyň regionu Tachov zažila první velké focení a předání spolupracující osobce Natálie Chejnovské, která má v Čítance dva články...

...Natálie už čítanku nedala z ruky a dokonce s ní i spala....

Dne 18. září 2020 dostala Čítanka požehnání od pana faráře a dokumentaristy Jana Hanáka v Muzeu Tomáše E. Müllera v Bohdalicích, kam pozvala autorka k přátelskému posezení a požehnání všechny příbuzné, známé a volyňské Čechy regionu Vyškov. Nakonec nejen Čítanka ale i autorka dostaly požehnání. Pak přišel křest šampaňským a při nešikovném narážení bečky piva obdržela kniha i nečekaný druhý křest pivem.

Další zastávkou Čítanky na cestě po regionech byl Nový Malín, kdy byla předána s poděkováním starostovi města panu Markovi Štenclovi za finanční podporu jejího vzniku. A k prodeji zůstala také u předsedy regionu Šumperk pana Jaroslava Millera. Tam také na Vás čeká...

Dne 24. září 2020 byla autorka i s Čítankou pozvána do Kyr (na Podbořansku) v rámci její přednášky na téma 75. výročí osvobození. Kniha byla představena a autorka se zájemcům také podepsala. Několik kusů Čítanek je k prodeji v knihovně v Kryrech.

Cestou bylo vyloženo několik kusů „Čítanek“ na regionu v Podbořanech, kde jsou k mání u předsedkyně regionu paní Edity Langpaulové. Zájemci, volejte na číslo 775 972 932, a domluvte se na předání!

Následující den 25. září byla zastávka v Žatci. Zde je Čítanka uskladněna a připravena k prodeji na regionu u paní Olgy Nepivodové... (každé pondělí mezi 10.-12.hodinou).

„Přepadová“ zastávka se uskutečnila u Nadi Brůhové, naší druhoválečné veteránky. A protože měla nedávno narozeniny dostala Čítanku – i proto, že je na jedné z fotografií v knize.

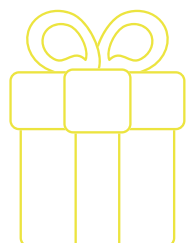
Tentýž den Čítanka pokračovala v „přepadech“, protože se jí to zalíbilo, a zamířila do Chomutova, kde se konalo výroční setkání regionu.

Následné zastavení „Čítanky“ proběhlo v Litoměřicích, a to v rámci zasedání předsednictva celostátního výboru SČVP (místo zrušené konference).

Předsedové regionů Chomutov, Litoměřice a Praha převzali výtisky k další distribuci k Vám. V těchto regionech se tedy můžete obracet na ně.

Dagmar Martinková a Petr Kadavý, hrdý táta ilustrátorek děvčat Kadavých, jejichž obrázek je na titulní straně. Namalovaly dům Kadavých v Kvasilově, kde se narodil jejich dědeček.

**Čítanka - dobrý tip
na vánoční dárek**

No a na závěr? Kdyby nebylo těch různých opatření, přijeli bychom i k vám, ale kdo ví, jaká překvapení nás v nejbližší době čekají. Každopádně objednávat můžete také na e-mailu: ekonom.scvp@seznam.cz. Cena je 280 Kč + poštovné.

ČÍTANKA a předsedkyně spolku vyhlásují soutěž "O nejkrásnější fotku s Čítankou a s Vámi". Fotosoutěž je určena pro děti do 18 let. První cenou je účast na táboře 2021 v Mladoňově – ZCELA ZDARMA! Další ceny jsou knihy, trička a další dárečky! Udělte si s Čítankou a s maminkou, babičkou, tatškou, dědečkem nebo s kýmkoliv fotku a pošlete ji na adresu volynsti.cesi@gmail.com. Soutěž trvá do konce tohoto roku.

Ústecký kraj

jihomoravský kraj

Pardubický kraj

obec
Nový Malín

obec Dlouhý Újezd

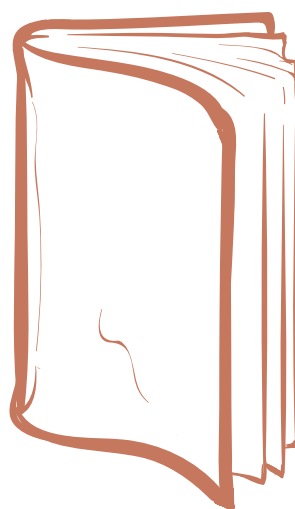
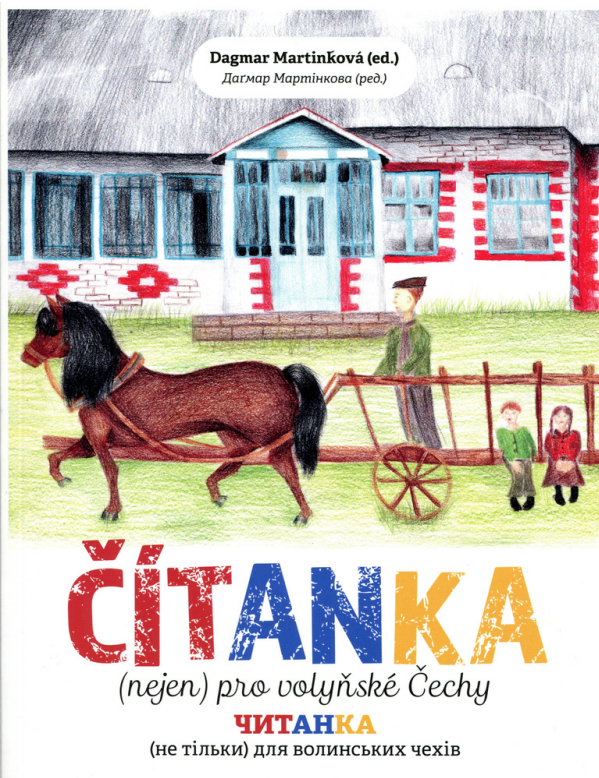
obec Studánka

obec Liběšice

Edita Šebesta
Langpaulová
Podbořany

Junioruský zpravodaj

KVÍZ

pro mladé luštitelé

1. Co se nachází na historickém znaku Sdružení Čechů z Volyně a co podle tebe jednotlivé věci znamenají? (náповěda: znak se nachází na webových stránkách www.scvp.eu, na hlavní straně vlevo nahoře).
2. Kde se tento rok konal tábor pro potomky volyňských Čechů? (náповěda: odpověď najdeš ve Zpravodaji).
3. V letošním roce se připomínalo 75. výročí jaké události?
4. Znáš nějaká volyňská jídla? Vaří je někdo u vás v rodině?
5. Co významného pro české země vykonal Karel IV.?
6. Kdo byli legionáři?
7. Co Češi pěstovali na Volyni?
8. Kdo sebral Čechům na Volyni půdu?
9. Kdy se vrátili volyňští Češi do Československa?
10. Kde se nachází jediné muzeum Volyňských Čechů v České republice?

Volyňští Češi byli Češi, kteří po roce 1867 odešli do carského Ruska na území současné ukrajinské Volyně. Žili zde několik desítek let, zakládali české vesnice a pozvedali zdejší hospodářství. Přes všechny překážky a specifika života v cizině se snažili udržet si český jazyk a zvyky. Aktivně se zapojili do bojů v první a druhé světové válce, zažili stalinské represe, vysídlování, gulagy, kolektivizaci i ukrajinský nacionalismus. V rámci 1. československého armádního sboru vstupovali do jeho řad a osvobozovali Československo. Po skončení druhé světové války osidlovali především naše pohraničí a zapojili se do obnovy poválečného Československa.

Dnes žije v České republice minimálně čtvrt milionu potomků volyňských Čechů a jejich historie je součástí naší národní historie. Čítanka je jakousi příručkou a průvodcem po volyňské historii, sestávající se z mnoha příběhů, autentických vzpomínek, krátkých historických úvodů a vstupů vysvětlujících specifika místa a děje.

Počet stran 340, cena 280 Kč.
Lze objednat na adrese
ekonom.scvp@seznam.cz

Odpovědi zasílejte na e-mail:
zpravodajscvp@seznam.cz.
Správné odpovědi uveřejníme
v dalším čísle Zpravodaje.
Odpovědi zasílejte do 30.11.
Úspěšné řešitele odměníme.

Tábor "Mladý Volyňák" šťastně za námi

Zpráva z Krásného Dvora

V Krásném Dvoře se nacházel zámek, kde pro nás připravili speciální prohlídku. V okolí zámku a vesnice se rozkládá obrovský zámecký park, kde jsme měli několik "bojovek", včetně stezky odvahy a soutěže "kvíz pro vedoucí", který si pro nás připravily děti a ve své náročnosti se přehoupl ve stezku odvahy. Místní koupaliště nám zpestřilo program, jelikož celý průběh tábora provázela velká vedra. Celodenní výlet jsme uskutečnili do Bečova nad Teplou. Zde jsme spatřili jednu z nejvzácnějších českých památek - relikvii Svatého Maura. Pak následovala odpočinková prohlídka botanické zahrady. Děti absolvovaly olympiádu všestrannosti, výtvarné dílny - barvení (mramorování), výroba zajíčků a lapače snů, malování, několik výletů do okolí. Účastníci úspěšně zvládli prohlídku Muzea volyňských Čechů v Podbořanech i s mojí přednáškou (jak se později ukázalo něco v paměti zůstalo z loňského roku, a to byl účel). Každodenními souputníky našeho tábora byli myši, mouchy, komáři a mravenci. Z toho jsme však vzešli jen posílení, to prostě přináší tábor v přírodě a budeme na to všichni velmi vzpomínat! Myslím, že i jídlo chutnalo a nikdo z nás nehladověl.

Chtěla bych poděkovat za spolupráci všem, kteří mi velmi pomohli při plánování, organizaci a přípravě aktivit pro děti, protože dělat tábor není vůbec jednoduchá věc. Byli to tito bezva vedoucí: znalec regionu David Šebesta, Miloš Šimek, Petr Kadavý, Vlasta Sajdlová, Mirek Kučera a naše milá zdravotnice Veronika Balladová. Díky!

A jelikož plánovat dostatečně dopředu je důležité, prosím zapište si do kalendářů konání tábora příští rok. Tentokrát bude v Mladoňově v rekonstruovaném areálu školy v přírodě u Nového Malína (region Šumperk) v termínu 16. – 24. srpna 2021. Do konce dubna příštího roku budeme přijímat závazné přihlášky s platbou zálohy 2 000 Kč za osobu.

Text a foto: D. Martinková

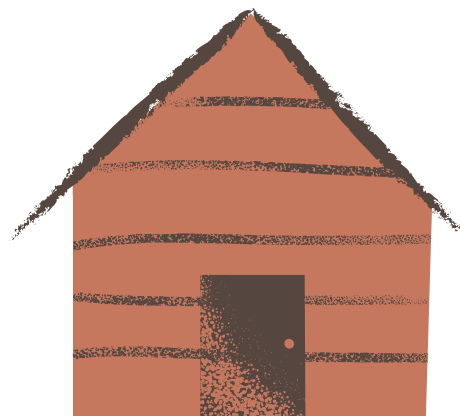
Mladý Volyňák 2021

Mladoňov u Nového
Malína

16.-24. 8. 2021

Závazné přihlášky do 30. 4. 2021
včetně zálohy 2000 Kč

Na přihlášky bez zaplacené zálohy
nebude brán zřetel

David Šebesta
představuje
Podbořansko

Táborníci v Bečově
nad Teplou

Oblíbené mramorování
triček

Jak jsem ztratil a našel svého tátu

Vzpomínka Jaroslava Žitného

Jsem už starý, neslouží mi zrak a někdy ani večer nevím, jaké bylo ten den ráno. To, co jsem prožil ve svém dětství na Volyni, mi přijde neskutečné, přesto se to stalo. Zkuste si představit, že ztratíte svého tátu a ten po mnoha letech zničehonic zaťuká na vaše dveře. V úplně jiném domě a jiné zemi...

Bylo mi osm let, když vypukla druhá světová válka. Tenkrát Kupičov patřil pod Polsko a můj táta byl povolán do polské armády, protože byl řidič. Rozvážel významnější polské občany do bezpečnějších míst. Nacisté zajali spoustu vojáků a důstojníků, mezi nimi i mého tátu. Protože mezi Hitlerem a Stalinem byla dohoda, předal Hitler všechny zajatce do Sovětského svazu. Přirozené by bylo, kdyby se táta vrátil domů. Vždyť pod Sovětský svaz jsme teď měli spadat. Ale kdepak! Domů táta ani náhodou nepřišel. Sověti tyhle zajatce domů neposlali, pro jistotu je zavlékli na Sibiř. Marně jsme s mojí maminkou čekali na tátu, který jakživ nikomu neublížil, jen řídil vojenské auto. V Kupičově se nám dřív žilo dobře, ale za Poláků to bylo stokrát lepší než za Sovětů. Lidi totiž přicházeli o svůj majetek a ty nejbohatší odváželi na Sibiř. Já a moje maminka jsme žili sami v baráku a vlastně tenkrát v Kupičově zbyli hlavně ženy, děti a staří lidé. Muži museli bojovat. Žili jsme skromně a já jsem se snažil mamince pomáhat, i když mi bylo jen devět let. Nevěděli jsme přesně, co se s naším tatínkem děje. Zprávy jsme dostali až díky polským vystěhovalcům, kteří se také ocitli na Sibiři. Dali nám vědět, že otec je tam a my jsme mu posílali suchary a slaninu. Oni mu balíček přenechávali na smluveném místě. Byli jsme šťastni, že táta žije a že mu můžeme trochu přilepšit. Tahle spojka ale po nějaké době přestala fungovat. Válka mezitím byla v plném proudu. Hitler porušil dohodu se Stalinem a napadl Sovětský svaz. Nacisté se dostali do vesnice Kovel, což bylo blízko našeho Kupičova... V té době se odehrálo první bombardování. Byly Velikonoce, ale místo pomlázky jsme dostali doporučení, abychom si dávali pozor a v případě náletů běželi do krytu. Kryt jsme měli na vesnici společný. Nikdy nezapomenu na tuhle strašlivou událost, ze které jsem jen tak tak vyvázl. Jiní takové štěstí neměli. Letadla vypouštěla bomby a já jsem vši rychlostí běžel se schovat do krytu. Stejně jako ostatní lidi z vesnice. Kryt byl malý a někteří se ani nedostali dovnitř. Stáli mezi futrama a doufali, že budou mít štěstí. Já jsem ani doběhnout nestačil. Bomba padla blízko od nás. Udělala díru do země, takže se všude rozprskla hlína a popadala na nás. Můj kamarád Ladislav Kalivoda měl míň štěstí než já. Taky nestačil doběhnout, když ho zasáhla střepina. Ta mu utrhla nohu. Pověsil se k plotu, kde chudák vykrvácel. Jeho táta byl zraněn, ale snažil se mu pomoci. Doktoři a lékařská pomoc tehdy byla v takových situacích nedosažitelná. O rok starší Láďa byl můj soused a dodnes na něj nezapomenu. Nálet zabil i několik vojáků, koňů a rozbil mnoho domů. Mezi nim byl i ten náš. Na čas jsme se uchýlili do bližší vesnice k příbuzným a do Kupičova se vrátili až po půl roce. Dům jsme s pomocí sousedů dali jakž takž dohromady. Náš táta to neměl o nic lepší, ale to jsme se dozvěděli až z jeho vyprávění později. V té době Rudá armáda jen těžko odolávala německé armádě. Anglická vláda Sovětskému svazu nabídla, že vezme pod svou ochranu zajatce, kteří byli vězněni na Sibiři v krutých podmínkách. Angličané je chtěli vycvičit, aby pomohli bojovat proti Německu. Rusové na to přistoupili. O tom, jak těžký byl život na Sibiři, jsme se dozvěděli až z vyprávění mého otce, když se vrátil po válce zpátky. Vyprávěl nám, že tehdy trvalo tři měsíce, než byli schopni vůbec nějaké činnosti.

Táta Josef Žitný je ten napravo

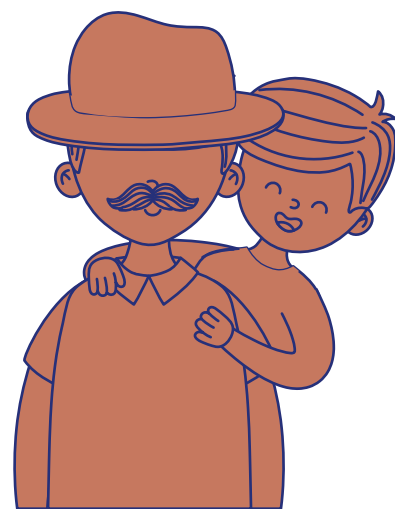
Byli v naprosto zuboženém stavu - vyhublí, vysílení a často i nemocní. Angličané jim poskytli dostatek jídla a odpočinku, aby se zotavili a měli sílu bojovat. Teprve potom je odvezli do Palestiny, kde prošli výcvikem a začali je připravovat na válku. Postupně se zapojili do bojů nejdříve v Africe a potom prošli celou Evropou a zúčastnili se bojů o Normandii. Že by to bylo nějaké štěstí, že se můj táta dostal do britské armády? Ne v tehdejší době těsně po válce. Tito vojáci ze západní fronty byli "nežádoucí" a můj táta se dostal sotva do Varšavy. Do té doby byl považován za nezvěstného a my moc nevěřili, že se ještě shledáme.

Po válce jsme cítili, že zůstat dál na Volyni by nebylo dobré. Ale opustit náš tehdejší domov a jet do neznáma? Do Československa, kde nikoho nemáme a nevíme, co nás tam čeká? Rozhodnutí nám ulehčil fakt, že o tátovi žádné zprávy nebyly. "Co tady? Nic nás tu nedrží!" říkali jsme si. V březnu roku 1947 jsme se vrhli do velké nejistoty a spolu s ostatními jsme se chystali do naší domoviny Československa. Den před odjezdem se hodně oteplilo, nastalo velké tání sněhu, vody bylo na cestách místo až po kolena. Museli jsme se dostat na nádraží do Turiska, což bylo asi 18 kilometrů, a naložit svoje věci do vagonů. V noci přišel velký mráz. Všechno, co bylo ve dne mokré, v noci zmrzlo na kost. Ale nakonec jsme to

pomocí ostatních dokázali. Cesta ubíhala pomalu, byly dost časté zastávky. Starší strejdové vždycky věděli, kterým lidem podstrčit nějakou tu láhev "samohonky"... Přiblížila se československá hranice a první zastávkou na československém území byly Košice. Připadalo nám to jako jiný svět. Ten obrovský rozdíl byl vidět hned na první pohled. Zastávka v Košicích trvala nekonečně dlouho. Vyřizovaly se úřední formality a všichni dostali zálohu československých korun za peníze, které si uložili před odjezdem z Volyně. Naše první československé peníze... Potom už žádné dlouhé zastávky nebyly. Netrvalo to ani dva dny a ocitli jsme se na nádraží v Krásném Dvoře. Všechny rodiny, na které na nádraží někdo čekal, postupně odjížděly. Mně s matkou nabídl přístřeší bratranec Jaroslav Chvalovský a odvezl nás na své hospodářství do Buškovic. V té době už tam byly všechny obyvatelné domky rozebrané. Nechtěli jsme nikam jít, kde bychom nikoho neznali, a tak nás ubytovali prozatím ve stodole, kde jsme žili skoro půl roku. Po nějaké době nám nabídli prázdný neobydlený domek se dvěma místnostmi, kde jsme ale žili společně ještě s další rodinou. Bylo nás v těch dvou místnostech celkem deset. Začátky pro lidi, kteří se přistěhovali a nikoho blízkého tady neměli, byly velice těžké. Já s matkou jsme chodili zpočátku pomáhat bratrancovi Chvalovskému na hospodářství. V létě matka dostala práci uklízečky ve škole a já jsem nastoupil 1. července 1947 do učení u místního kováře, což byla praktická příprava pro školu v Tachově. Pracoval jsem u něho 10 hodin denně a můj nástupní plat byl 30 Kč měsíčně. Hned po prázdninách téhož roku jsem nastoupil do školy v Tachově. Domů jsem jezdil jednou za tři týdny až měsíc, protože to domů bylo dost daleko a navíc se ještě v sobotu dopoledne vyučovalo. Když jsem nejel domů a zůstával jsem na internátu, chodil jsem si přivydělávat na brigádu na pilu. Snažil jsem se tak alespoň trochu pomoci matce, aby mi nemusela dávat další peníze na věci, které jsem potřeboval do školy. Žili jsme s matkou velmi skromně, ale byli jsme rádi, že máme střechu nad hlavou, že máme co jíst a jsme blízko svých příbuzných a známých. Měli jsme velké obavy, aby nás neodstěhovali někam daleko, kde bychom byli mezi úplně cizími lidmi. Po nějaké době se uvolnil jeden domek, který byl o něco lepší než ten, ve kterém jsme bydleli. Matka podala žádost a tento domek nám byl přidělen. Vánoce jsme už strávili v novém domově. Vzhledem k tomu, že byly dva roky po válce a o otci jsme neměli vůbec žádné zprávy, prohlásily úřady otce za nezvěstného – mrtvého. Jednoho dne, když jsem přišel ze školy do internátu, mě čekalo velké překvapení. Matka mi napsala, že se dověděla, že snad otec žije. Měl jsem z toho velkou radost, ale zároveň i velký strach, že to nakonec budou jen marné naděje, jako už tolikrát. Několikrát se totiž objevily informace, že někdo mého otce viděl nebo o něm slyšel, ale časem se ukázalo, že to byly jen plané řeči. Nemohl jsem se dočkat soboty, až pojedu domů. Byl jsem zvědavý, co dalšího se dozvím. Když jsem přijel domů, matka mi vyprávěla, že otec žije v Polsku, že se snažil nás a další příbuzné hledat přes Červený kříž. Dozvěděl se totiž, že místem, kde jsme žili na Volyni, prošla několikrát fronta a že se většina Čechů se po válce odstěhovala zpět do Československa. Co je s námi, a jestli vůbec žijeme, ale nevěděl. Otec měl u Červeného kříže podané tři žádosti o vyhledání adresy pobytu příbuzných – naši, bratrovu a sestřinu. Po dlouhé době se mu podařilo získat kontakt na jeho bratra Václava Žitného ze Žatce. Ten to oznámil nám. Těšili jsme se na shledání. Útrapy ale pokračovaly ... Polské úřady však začaly dělat otci problémy, nechtěly ho pustit do Československa. Na to, že tady má rodinu, vůbec nebraly ohledy. Když polské úřady ani Československé velvyslanectví v Praze nedokázalo situaci nijak vyřešit, rozhodl se otec pro útěk přes hranice. Podařilo se mu to až na druhý pokus v blízkosti Českého Těšína v srpnu 1948. Hned po návratu se přihlásil na československých úřadech, ale za ilegální přechod hranic byl odsouzen na 1 měsíc do vězení v Oráčově. Tam musel pracovat v kamenolomu. Po jeho propuštění jsme se konečně shledali. Nikdo už nevěřil tomu, že by se otec mohl vrátit domů a setkat se s rodinou. Po dlouhých 9 letech jsme byli zase spolu. Bylo to nepopsatelné štěstí. Šťastné

shledání nám vynahradilo všechny těžké chvíle, strádání a smutek během dlouhých let odloučení. Konečně jsme zase mohli začít skutečně žít. Tatínek mě navždy opustil až v roce 1978.

Vyprávění Jaroslava Žitného zaznamenala jeho dcera Dana Vodičková. Pro redakční účely upravila E. Langpaulová. Původní text v plném znění najdete na www.volynaci.cz

Zamysli se nebo se zeptej svých rodičů či prarodičů ...

Proč někteří volyňští Češi žili pod Polskem?

Co to znamená "být odvezen Sibir"?

Co to jsou nálety?

Proč byla nevýhoda, že někdo bojoval na západní frontě?

Proč volyňští Češi žili po návratu často v bývalých Sudetech?

Příspěvky na tisk

Region BRNO Libuše Hlavsová 250 Kč,
Alexander Dufek 300 Kč

Region CHOMUTOV

Jaroslav Báča 200 Kč, Jaroslav Ludvík
200 Kč, Miloslava Šatrová 200 Kč, Eva
Krausová 200 Kč, Václav Hofman 200 Kč

Region LITOMĚŘICE

Vladimír Hořenín 250 Kč, Václav Barcal
250 Kč, Helena Lehnertová 250 Kč

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

Milislava Víchová 250 Kč, Jiří Kaláb 250 Kč

Region PODOBOŘANY

Region PRAHA

Dana Hesová 200 Kč, Věra Holubeva
200 Kč, Jiří Hurt 200 Kč, Antonie

Kadřabová 200 Kč, Albína Knobová 200

Kč, Lubomír Marek 200 Kč, Oldřich

Šafařík 200 Kč, Roman Štér 200 Kč, M.

Tůmová 200 Kč, Jiř. Vajnerová 200 Kč

Region TACHOV

Jiřina Pularová 200 Kč

Region TEPLICE

Jiřina Jirková 500 Kč

Region ŽATEC

Jindřich Bečvář 300 Kč, Dagmar

Maršíková 300 Kč, Jiřina

Skalická 200 Kč, Olga Nepivodová 300 Kč

Region PODOBOŘANY

V říjnu slaví životní jubileum: **Vlasta Lněničková** 83 let (dříve Buršovka, dnes Podbořany), **Jiří Pěchota** 70 let (bytem Kryry), **Helena Tomrdlová** 89 let (dříve Buršovka, dnes Podbořany).

V listopadu oslaví své narozeniny: **Pavλίna Havelková** 82 let (dříve Kupičov, dnes Podbořany), **Slavěna Šimková** 83 let (dříve Sofievka, dnes Podbořany), **Kristina Štechová** 89 let (dříve Martinovka, dnes Podbořany), **Jan Vanžura** 70 let.

Všem oslavencům srdečně gratulujeme, přejeme hodně zdraví a štěstí.

Region VYŠKOV

V červnu oslavil 55 let **Pavel Franek**, bytem Malé Hoštice. V srpnu oslavili 70 let **Miloslav Bačovský**, bytem Drnovice a 45 let **Mgr. Dagmar Martinková**, bytem Bohdalice. V říjnu slaví 92 let **Olga Pěničková**, roz. Krejčíková z Okolku, bytem Újezd u Brna. Oslavencům

přejeme dny plné pohody, hodně zdraví a štěstí.

Region BRNO

V srpnu oslavila 86 let **Alžběta Bezděková**, roz. Janečková z Teremna, nyní Brno, 82 let **Milada Jedličková** roz. Průšková z Podcurkova, nyní Svitavy. V říjnu slaví 85 let **Miroslav Rejchrt** z Michalovky, nyní Brno, 82 let **Antonín Boček** z Ozeran, nyní Blansko, 50 let **Hana Tauberová** z Němčiček. V listopadu slaví 70 let **Zdeňka Procházková** z Brna, 82 let **Doc. Georgij Dolinský, CSc.** z Křemence, nyní Brno. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.

Region LITOMĚŘICE

V říjnu oslaví 70 let **Jiří Albrecht** z Českého Boratína, bytem Horní Řepčice, 81 let **Stanislava Grindlerová** ze Semidub, bytem Česká Lípa, 82 let **Václav Kopta** z Mirohoště, bytem Úštěk-Starý Týn, t.č. Penzion Utrati Litoměřice, 95 let **Radomír Vlk** z Boratína, bytem Chotiněves, 87 let **Jindřich Hořenín** z Mirohoště, bytem Roudnice n.L. V listopadu oslaví 70 let **Jaroslava Rousová** (Opočenská) z Boratína, bytem Litoměřice, 75 let **Alena Malimánková** ze Zavidova Českého, bytem Hoštka, 84 let **prof. Věra Víchová** ze Semidub, bytem Litoměřice, 92 let **Zdena Furmanová** z Mirohoště, bytem Litoměřice, 88 let **Lída Vičková** z Mirotína, bytem Litoměřice, 87 let **Jiří Němeček** z Mirotína, bytem Lovosice. Přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let.

Region ŽATEC

V říjnu oslaví 70 let **Ludmila Dolejšová** z Ostrova nad Ohří, 84 let **Ludmila Fraňková** z Podhájců, nyní Žatec, 85 let **Jitka Chundelová** z Volkova, nyní Žatec, 92 let **Václav Malhauz** z Hrabiny, nyní Chomutov, 85 let **Vladislav Musil** z Bílé Krynice, nyní Dobroměřice, 90 let **Alžběta Němečková** z Michalovky, nyní Žatec, 81 let **Slávka Podolníková** z Dlouhého Pole, nyní Žatec, 84 let **Božena Soukupová** z Volkova, nyní Žatec, 93 let **Marie Šircová** z Českých Dorohostají, nyní Jimlín, 81 let **Jaroslav Vlasák** z Rovna, nyní Kounov, 87 let **Jiřina Zachová** z Volkova, nyní Liběšice.

V listopadu oslaví 94 let **Libuše**

Černohorská z Volkova, nyní Sádek, 65 let **Eliška Dvořáčková**, nyní Holedeč, 86 let **Emilie Hasilová** z Novokrajeva, nyní Žatec, 83 let **Marie Horáčková** z Ulbárova, nyní Žatec, 85 let **Václav Nesvadba** z Omelanštiny, nyní Žatec, 95 let **Jiřina Skalická** z Moskovštiny, nyní Žatec, 96 let **Václav Valoušek** z Teremna, nyní Stekník. Přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V srpnu oslavili pan **Ing. Jaroslav Holý**, nar. Niva Hlubinská, bytem Nový Jičín - 83 let, pan **Vladimír Kočina**, nar. Michalovka, bytem Nový Jičín - 84 let.

V září oslavili paní **Marie Dužíková** roz. Kuřová, nar. Krnov, bytem Nová Ves - 70 let, paní **Vlasta Fáborská**, nar. Račín-Nový, bytem Opava - 75 let, pan **Vladimír Borovský**, nar. Volkov, bytem Kostelec Fulnek 80 let, pan **Stanislav Kopecký**, nar. Janovka, bytem Hladké Životice - 84 let, pan **Vladimír Jeřábek**, nar. Zborov, bytem Kunín - 86 let, paní **Nina Stehlíková**, nar. Hončarka, bytem Šenov u Nového Jičína - 88 let, pan **Jiří Kabát**, nar. Martinovka, bytem Bílovec - 88 let, paní **Emilie Najmonová-Javůrková**, nar. Hubín český, bytem Suchdol nad Odrou - 89 let, paní **Emilie Machovská-Fofová**, nar. Lipjany, bytem Fulnek - 93 let.

V říjnu slaví paní **Jarmila Žmolíková**, nar. Opava, bytem Pozlovice - 70 let, paní **Vlasta Jeničková**, nar. Ostrava, bytem Třemešná u Krnova - 85 let.

V listopadu slaví paní **Marie Podešvová**, nar. Rusín ČR, bytem Kroměříž - 70 let, paní **Marie Seitlová**, nar. Bílá Kruhle, bytem Nový Jičín - 80 let; paní **Ludmila Muchová** roz. Kohoutková, nar. Pogorilovka, bytem Bruntál 83 let, paní **Kristýna Davidová** roz. Rošlapilová, nar. Janovka, bytem Hladké Životice - 85 let, paní **Vlasta Barochová** roz. Rejzková, nar. Moskovština, bytem Kopřivnice - 85 let, pan **Jaroslav Moravec**, nar. Špakov, bytem Fulnek - 86 let, paní **Anna Klimundová**, nar. Martinovka, bytem Opava - 88 let, paní **Barbora Mikulenková**, nar. Mstětín, bytem Vítkov - 95 let. Všem jubilantům přejeme jen dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí. Přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let.

Region DOMAŽLICE

V říjnu oslaví 93 let paní **Marie Kurcová** z Dolinky, nyní Horšovský Týn, 90 let pan **Boris Krejbich** z Ivaniče, nyní Meclov.

V listopadu oslaví 98 let pan **Josef Vích** z Krušince, nyní Horšovský Týn. Do dalších let přejeme pevné zdraví a osobní pohodu.

Region CHOMUTOV

V říjnu oslaví 70 let pan **Ing. Jaroslav Kuchař** z Kadaně, 85 let paní **Ludmila Majdčinská** roz. Růžičková z Boromel nyní Jirkov, 82 let paní **Marie Zýková** z Kupičova, nyní Kadaň, 75 let pan **Jiří Man** ze Žatce, 55 let pan **Antonín Rossler** z Chomutova. V listopadu oslaví 83 let paní **Zdeňka Kochanová** roz. Hloušková ze Zálesí, nyní Údllice, 81 let paní **Danuše Kolářová** z Rovna, nyní Jirkov, 65 let paní **Miloslava Dřížhalová** roz. Menšíková z Údlíc. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region PRAHA

V říjnu oslaví 93 let **Doc. MUDr. Alexandr Muratov** z Kyjeva, nyní Praha, 87 let **PhDr. Miloslava Žáková, CSc.** z Kupičova, nyní Praha, 83 let **Jiřina Orlová** z Martinovky, nyní Praha. V listopadu oslaví 95 let **Míla Olivová** z Moštěnice, nyní Manušice, 87 let **Jiřina Fočerová** z Mirotína, nyní Praha, 82 let **Růžena Krásná** z Jezírka, nyní Újezd nad Lesy, 80 let **Ing. Anatol Kopista** z Žitomíru, nyní Jičín. Jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví a životní pohodu.

Region OLOMOUC

V říjnu oslaví 86 let pan **Jiří Vořech** z Moldavy, nyní bytem Olomouc, 84 let paní **Vlasta Zapletalová** roz. Prošková z Mirohoště, nyní bytem Hněvotín, 81 let pan **Ing. Emanuel Masopust** z Hrušvice, nyní bytem Olomouc. V listopadu oslaví 83 let pan **Vladimír Polák** z Mirohoště, nyní bytem Hněvotín u Olomouce, 70 let pan **Vladimír Krušina** nyní bytem Olomouc. Naším členům do příštích let přejeme hodně zdraví a osobní pohodu.

Region CHEB

V měsíci říjnu slaví 87 let paní **Emilie Zajacová** ze Zálesí, dnes Dolní Žandov. Oslavenkyni přejeme všechno nejlepší, hodně zdraví a spokojenosti do dalších let.

Region ŠUMPERK

V říjnu slaví 68 let **Soňa Cinegrová** z Libiny, 73 let **Václav Kynšt** ze Zábřeha, 77 let **Václav Michálek** z Velkých Losin, 71 let **Jaroslav Miller** z Rapotína, 85 let **Emilie Nesvadbová** ze Šumperka, 73 let **Bohumil Re** z Nového Malína, 78 let **Raisa Trávníčková** z Libiny. V listopadu slaví 91 let **Václav Fric** z Vikýřovic, 80 let **Věra Jenčková** ze Šumperka, 83 let **Jaroslav Sodomek** ze Šumperka, 44 let Lenka Vlčková z Dlouhomilova. Všem oslavencům přejeme do dalších let hodně zdraví a štěstí.

Region KARLOVY VARY

V září 2020 oslavila 83 let paní **Rambousková Regina** z Tučína, bytem Ostrov n./ Ohří. V říjnu 2020 se dožívají 84 let paní **Horáková Helena** z Huto-Mariatina, bytem K. Vary, 89 let paní **Jančová Ludmila** z Kvasilova, bytem Ostrov n./ Ohří. Přejeme hlavně zdraví a pohodu do dalších let!

Region MOHELNICE

V listopadu oslaví 84. narozeniny pan **Novotný Antonín** z Chomoutu, nyní bytem v Nákle a 86. narozeniny paní **Machovská Libuše** z Chomoutu, nyní Mohelnice.

Všem jubilantům přejeme hodně štěstí a pevné zdraví do dalších let.

V srpnu naše řady opustil ve věku 84 let pan **Jaroslav Žáček** ze Sklíně, naposledy bytem Meclov. Dne 20. 6. 2020 náhle po krátké nemoci zemřel **Ing. Vladimír Kábrt** ve věku 72 let. Pocházel z Polžic u Horšovského Týna, trvale žil v Újezdě u Plánice v okrese Klatovy. Jeho rodiče pocházeli ze Zikmundovky na Ukrajině.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Za rodinu, manželku a děti, prosíme o tichou vzpomínku! Za region Domažlice oznamuje Libuše Průchová.

Dne 26. září 2020 ve věku 66 let zemřel náhle člen SČVP z regionu Vyškov pan **Antonín Vlach** z Olšan. Upřímnou soustrast celé rodině vyjadřují členové regionu Vyškov.

Dne 14. 8. 2020 zemřela ve věku 88 let paní **Helena Paparegová** z Novin Českých, naposledy bytem Kadaň. Upřímnou soustrast za region Chomutov vyjadřuje Jaroslav Báča.

Ve věku nedožitých 91 let nás navždy opustila paní **Emilie Gavlíková**, rodačka z Knerut, naposledy pobývala v Domově seniorů Krásné Březno v Ústí nad Labem. Čest její památce. Za výbor regionu Teplice Vlasta Holmanová.

Dne 12. září 2020 zemřela ve věku nedožitých 95 let paní **Ludmila Bohatcová** z Boratína, posledně bytem Štětí. Upřímnou soustrast rodině věnuje za region Litoměřice jednatelka Daniela Zelenková.

V měsíci srpnu nás opustila paní **Slávka Gajdošíková** z Přerova ve věku 97 let. V září zesnula paní **Olga Čvančarová** ze Sudic u Opavy ve věku 93 let a odešel pan **Emil Malý** ze Studénky ve věku 83 let. Upřímnou soustrast za Moravskoslezský region projevují Dagmar Dohnálková a Jana Hiršová.

Dne 5. července ve věku 81 let zemřela paní **Růžena Nezkusilová** nar. ve Zborově, naposledy bytem Kvasiny. Dne 16. července ve věku 76 let zemřel pan **Ladislav Sodomek** nar. v Lucku, naposledy bytem Broumov. Upřímnou soustrast rodinám za region Broumov vyjadřuje Alexandr Stejskal.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu ekonoma: ing. Pavel Franek, Slezská 110/24, 747 05 Opava - Malé Hoštice, tel.: 602 511 206, ekonom.scvp@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 6/2020. Šéfredaktorka: E. Langpaulová, korektorka: N. Chejnovská. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebestová, Mukoděly 54, Vroutek. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 7/ 2020 je 27. 11. 2020. www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 9. října 2020.